

Arrest

nr. 205 027 van 7 juni 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: I(...), M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. De bestreden beslissing betreft een bijlage 13, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd aan M(...) I(...).

Deze beslissing dateert van 16.05.2017.

Door de minderjarige A(...) en de, thans meerderjarige, M(...) werden op 17.05.2017 twee aanvragen ingediend om te worden toegelaten tot een machtiging van verblijf in functie van hun grootmoeder van Belgische nationaliteit.

2. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van 40ter van de vreemdelingenwet wordt ingediend, wordt een attest van immatriculatie aan de betrokkene afgegeven.

Artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt namelijk dat een familielid dat zelf geen burger van de Unie is een aanvraag dient in te dienen voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

Dit houdt in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag.

Beide beslissing (de verwijderingsmaatregel en het attest van immatriculatie) zijn onverzoenbaar met elkaar. Een attest van immatriculatie raakt namelijk niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Voor eensluidend verklaard afschrift

Hieruit blijkt dat de verwijderingsmaatregel (minstens impliciet) werd ingetrokken door de verwerende partij. Dit volgt ook uit de chronologie van de genomen beslissingen, waarbij de verwijderingsmaatregel dateert van voor de aanvraag tot machtiging van verblijf (16.05.2017 tegenover 17.05.2017).

Dat de verwerende partij geen intentie heeft om een verwijderingsmaatregel op te leggen aan M(...) I(...), blijkt bovendien uit de genomen beslissing n.a.v. de aanvraag tot machtiging van verblijf. Op 17.11.2017 verkreeg zij evenwel een bijlage 20 betekend, waarbij de beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. De verzoekende partij vraagt daarom om voor recht te verklaren dat de genomen beslissing ten aanzien van M(...) I(...) werd ingetrokken door de verwerende partij en derhalve geen enkel rechtsgevolg meer kan teweegbrengen, minstens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981."

3.1.2 De verzoekende partij wijst erop dat zij op 17 mei 2017 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat zij op grond van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, waardoor zij in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag een weliswaar tijdelijk en precair verblijfsrecht kreeg. Zij stelt dat de verwijderingsmaatregel en het attest van immatriculatie onverenigbaar zijn met elkaar, dat dit attest namelijk niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Ze meent dat de verwijderingsmaatregel impliciet werd ingetrokken, hetgeen ook blijkt uit de chronologie van de genomen beslissingen, waarbij de verwijderingsmaatregel dateert van voor de aanvraag tot machtiging van verblijf.

De Raad wijst op artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, dat op 29 april 2017 in werking is getreden en luidt als volgt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Uit het eerste lid van deze bepaling, die van toepassing was toen de bestreden beslissing op 16 mei 2017 werd genomen en toen de verzoekende partij op 17 mei 2017 een verblijfsaanvraag indiende, blijkt ondubbelzinnig dat het bestaan van een reeds getroffen verwijderingsmaatregel door het indienen van een verblijfsaanvraag niet wordt aangetast. Uit het tweede lid blijkt dat, als de betrokkene – zoals *in casu* door het attest van immatriculatie – voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag, de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel wordt opgeschort. Het betoog van de verzoekende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het later verkregen attest van immatriculatie niet met elkaar verenigbaar zouden zijn en dat niet enkel aan de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel zou worden geraakt, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat uit het feit dat op 17 november 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) werd ter kennis gebracht, maar zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat hieruit blijkt dat de gemachtigde geen intentie had om een verwijderingsmaatregel aan de verzoekende partij op te leggen, wijst de Raad erop dat het thans bestreden bevel reeds dateert van 16 mei 2017, terwijl de bijlage 20 op 16 november 2017 werd genomen. Enige intentie van de gemachtigde die tot uiting zou komen door middel van een beslissing van zes maanden later kan dan ook geen invloed hebben op een eerdere beslissing. Bovendien valt niet in te zien op basis waarvan de verzoekende partij aanneemt dat de gemachtigde niet langer de intentie zou hebben om aan de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel op te leggen, louter omwille van het feit dat de op 16 november 2017 genomen bijlage 20 geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De Raad wijst er hierbij ten overvloede op dat de gemachtigde in zijn instructies van 16 november 2017 aan de burgemeester van Beveren in dit verband het volgende stelt:

“De bijlage 20 gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig recente rechtspraak, kan er slechts een bevel worden genomen na het verstrijken van de beroepsprocedure (termijn van 30 dagen vanaf de betekening van de bijlage 20) of nadat de RVV het beroep heeft verworpen”.

Gelet op het bovenstaande kan niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om voor recht te verklaren dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten door de gemachtigde werd ingetrokken en derhalve geen enkel rechtsgevolg meer kan teweegbrengen, en wordt een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen uit het administratief dossier.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met twee kinderen. De heer S(...) I(...) is de vader van het gezin, mevrouw R(...) N(...) is de moeder. Zij hebben samen twee kinderen: M(...) I(...) (°(...).1998) en A(...) I(...) (°(...).2007). Het volledige gezin is geboren in Macedonië ((...)) en heeft de nationaliteit van dit land.

Het volledige gezin is België binnengekomen in 2010. Op 12 maart 2010 werd door hen een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (zie het administratief dossier).

Door hun preciaire verblijfsituatie, hebben zowel de moeder als vader van het gezin het moeilijk om de zorg te dragen over hun kinderen (M(...) en A(...)). Beide worden daarom mede onderhouden door hun grootouders (afstamming langs vaderszijde). Zij wonen samen.

De grootmoeder van M(...) en A(...) is mevrouw I(...) S(...), geboren op (...) te (...) (Joegoslavië), wonende te (...). Zij is de moeder van de heer S(...) I(...). Zij heeft de Belgische nationaliteit. De grootvader van M(...) en A(...) is de heer D(...) I(...), geboren op (...) te (...) (Joegoslavië). Hij is in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht.

Het volledige gezin is zeer goed ingeburgerd en Nederlandstalig, in het bijzonder de kinderen (M(...) en A(...)). Sinds hun aankomst in België (2010), lopen de kinderen school in het Vlaams onderwijs. Zij volgden onder meer les aan de Vrije Basisschool (...) (gelegen te (...)), aan de Vrije Technische School (gelegen te (...)) en de basisschool (...) (gelegen te (...)). De schoolattesten zijn gevoegd onder stuk 3.

Door de penibele verblijfsrechtelijk en financiële toestand van de ouders van A(...) en M(...), hebben de grootouders meer en meer de zorg op zich genomen van de kinderen. Beide kinderen studeren momenteel nog steeds en zijn inwonend bij hun grootouders.

Door de minderjarige A(...) en de, thans meerderjarige, M(...) werden op 17.05.2017 twee aanvragen ingediend om te worden toegelaten tot een machtiging van verblijf in functie van hun grootmoeder van Belgische nationaliteit. Bij deze aanvraag werden er verschillende elementen gevoegd waaruit de afhankelijkheid blijkt tussen hen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de elementen die zich in het administratief dossier bevinden.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Voor eensluidend verklaard afschrift

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Bovenvermelde elementen, waaruit een duidelijk privé- en gezinsleven in België blijkt, werden kennelijk niet overwogen door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij schijnt evenmin rekening te houden met de vaststelling dat het gezin al woonachtig is in België sinds 2010 en nooit enig probleem veroorzaakte met de openbare orde. Ook hiermee wordt schijnbaar geen rekening gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet Voor eensluidend verklaard afschrift blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2 Met betrekking tot de aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven op welke manier de bestreden beslissing deze plicht en dit beginsel zou schenden. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki*

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar vader, moeder en minderjarige zus, met haar Belgische grootmoeder en grootvader met duurzaam verblijfsrecht, en op een privéleven.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer (groot)ouders en meerderjarige (klein)kinderen en tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige (klein)kinderen en hun (groot)ouders en tussen broers en zussen kan

bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25). De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 16 mei 2017. Op dat moment was de verzoekende partij reeds 19 jaar en aldus meerderjarig.

De verzoekende partij verwijst naar de verblijfsaanvraag die zij op 17 mei 2017 indiende in functie van haar Belgische grootmoeder en wijst erop dat bij deze aanvraag verschillende elementen werden gevoegd waaruit de afhankelijkheid blijkt tussen hen. De Raad benadrukt dat de gemachtigde met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden, aangezien de verblijfsaanvraag van 17 mei 2017 dateert van na het bestreden bevel van 16 mei 2017. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift niet uiteen en toont aldus ook niet aan dat en op welke manier de gemachtigde kennis had van de elementen die zij met betrekking tot de grootouders aanhaalt (met name dat de verzoekende partij door hen onderhouden wordt en bij hen inwoont) vóór het nemen van de bestreden beslissing op 16 mei 2017. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat op het tijdstip waarop het bestreden bevel werd genomen sprake was van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar grootouders. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de gemachtigde een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren en in deze zin onzorgvuldig zou zijn geweest.

Met betrekking tot een gezinsleven met de andere leden van het kerngezin (de vader, moeder en minderjarige zus van de verzoekende partij) benadrukt de Raad in de eerste plaats opnieuw dat de verzoekende partij meerderjarig is en dus bijkomende elementen van afhankelijkheid dient aan te tonen. Niet alleen laat de verzoekende partij na dit te doen, maar bovendien blijkt uit het administratief dossier dat op 16 mei 2017 ten aanzien van alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift niet uiteen en toont zodoende ook niet aan op welke manier het ten aanzien van de verzoekende partij genomen bevel om het grondgebied te verlaten in de geschetste omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt een privéleven te hebben, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, *Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

De verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar het feit dat het gezin al woonachtig is in België sinds 2010 en nooit enig probleem veroorzaakte met de openbare orde. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij zich met betrekking tot dit laatste gegeven beperkt tot een blote bewering, laat zij hoe dan ook na uiteen te zetten op welke manier het loutere feit dat zij sinds 2010 in België woont en geen problemen met de openbare orde zou hebben veroorzaakt, op zichzelf kan duiden op het bestaan van een privéleven. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot blote beweringen dat zij zeer goed ingeburgerd en Nederlandstalig is, en benadrukt zij dat zij schoolloopt in het Vlaams onderwijs. In dit verband verwijst zij naar schoolattesten die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. De verzoekende partij kan echter niet voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op 16 mei 2017 rekening kon houden met schoolattesten die slechts voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd. Zij geeft ook geenszins aan dat de gemachtigde van de aangehaalde elementen (in het bijzonder het schoollopen) kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband wijst de Raad nog op het onderzoek dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat de betrokkenen (met name de ouders van de verzoekende partij) niet hebben aangetoond dat hun kinderen (waaronder de verzoekende partij) momenteel schoollopen in België en dat kinderen ouder dan 18 jaar niet schoolplichtig zijn in België. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk en kan zij bijgevolg ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren en hij in deze zin onzorgvuldig zou zijn geweest.

In het licht van de aangehaalde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad bijkomend erop dat voormeld onderzoek in het kader van dit artikel 74/13 zowel betrekking had op het gezins- en familieleven als op het hoger belang van het kind als op de gezondheidstoestand. Omtrent dit laatste element ontwikkelt de verzoekende partij hoe dan ook geen betoog in het kader van haar tweede middel en met betrekking tot het hoger belang van het kind zet zij niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat hiermee ten aanzien van haar nog rekening moest gehouden worden, gelet op het feit dat zij meerderjarig is.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE